

negte, at hvad en Del af det angaar, om jeg saa maa sige den civile Del, kan det ogsaa være rigtigt at fremhæve dets gode Egenskaber, dets Fylde, Rigelighed, som paa en smuk Maade staar i Modsetning til de tidligere Finantslovsforslag. Men jeg vil dog blot gjøre opmærksom paa, hvorledes netop Behandlingen af disse Sider i Finantslovsforslaget fremhæver den Modsetning, som findes til, hvad der tidligere har fundet Sted med Hensyn til Behandlingen, og godtgjør, at vi her i Thinget have haft fuld Føje til Gang efter Gang at sige, at Bevillingerne vare bestaarne i en Grad, som vi ikke fandt det forsvareligt at gaa med til, og det af Motiver, hvis Rigtighed vi ikke kunde indrømme. Fordi man vilde ramme en Minister, saa slog man til Befolkningen. Det er jo i og for sig overmaade tilfredsstillende, om vi nu kunde være naaede til den Erkjendelse, at Befolkningens Trang skal fyldestgøres, og at det Hensyn, at man ikke kan lide en eller anden Minister, ikke skal føre til, at man lader det gaa ud over Befolkningen ved at negte den de Fornødenheder, som Samfundshusholdningen fordrer tilfredsstillende. Men det er dog ogsaa kun visse Sider af Finantslovsforslaget, der ere fyldestgørende; der er andre, de militære Sider, der, som det jo allerede er fremhævet, ikke ere fyldestgørende; det er beslaageligt, fordi netop disse Sider i en særlig Grad have været dem, hvor Uoverensstemmelsen fra tidligere Tid har gjort sig gjældende, og jeg har en Følelse af, at for adskillige Posters Vedkommende vender man tilbage til Systemet fra Tiden før 1ste April 1885. Men det er givet, at den Behandling, der da blev fulgt, kunne vi ikke forsvare at gaa med til. Vi gik langt, vi bøiede os, for ikke at sige, vi hdmgyede os, men saa blev Buen spændt saa stramt, at den brast, og nu kunne vi ikke gaa under Naget. Her er Tale om en Pligt mod Landet og en Pligt mod Landets Børn, som skulle forsvare Landet. Det er Arab, som vi tillægge en overordentlig Betydning: at Landets Børn ere klædte, væbnede og rustede saaledes, at de staa Modstanderne jævnbrydige. Paa de Omraader lægge vi afgjørende Bægt paa, at vi give saadanne Bevillinger, som vi kunne finde forsvarelige. Dersom det nu kun var disse enkelte Poster, som vare os imellem, saa vilde jo endda Vanskelighederne maasse ikke være saa store. Men det er en Kjendsgjerning, at hele Synet paa Landets Forsvar er i en saa væsentlig Grad aftagende hos de to Partier, og at derfor disse Uoverensstemmelser jo kun ere et enkelt Udslag af den stærke Strid, som hersker paa dette Om-

raade, og som der, hvad jeg frygter for, i alt Fald i Diebliffet kun er lidet Haab om at faae udjævnet. Naar den ærede Taler nu gik saa let hen over disse Poster, naar han sagde: Det er ikke noget finantsielt Ultimatum, og at der altsaa var Mulighed for en Overenskomst, saa er dette for saa vidt glædeligt. Det er jo ogsaa en Kjendsgjerning, at det her kun er i Kvantiteten, at Forskjellen ligger, og forsaavidt kan der jo være Haab om en Overenskomst paa dette Omraade, og det vilde være i høieste Grad glædeligt, om man kunde naae en saadan. Men paa den anden Side vil jeg nok sige, at den Opfattelse, som saa længe har gjort sig gjældende paa dette Omraade, og som desværre maa antages endnu at være fastholdt, i Virkeligheden er Grunden til den Uoverensstemmelse, som paa dette Punkt finder Sted, og som vel næppe tør antages at ville blive udjævnet i Diebliffet. Det kan ikke nytte, at man henviser her til de Udgifter, man allerede afholder. Ja, det er ganske vist, at det vilde være behageligt, om man kunde spare dem, saa at man ikke behøvede at give Penge ud til Landets Forsvar og til at ruste Landets Børn, naar de skulle forsvare det, men det er nu en Gang den Virkelighed, som man ikke raader over; og det er det Sørigelige, at for et lille Land bliver Forsvaret forholdsvis kostbarere end for de større Lande, men desuagtet er det en Pligt for ethvert Land at gjøre, hvad det er i Stand til, for at værge sin Eksistens, for at kunne forsvare sin Selvtændighed, naar den angribes. Man maa blot holde sig indenfor de Grændser, som Landets Omverden stille, og jeg veed ikke, at Noget endnu skulde have paastaet, at vi ikke skulde have Raad til at afholde de Udgifter, som vi have afholdt for vort Forsvar. Den ærede Taler fremhævede ganske vist, at det kunde dog ikke gaa an at forsømme den øvrige Udvikling og sætte Alt ind paa vort Forsvarsvæsen. Det er den Slags Paastande, man har hørt saa tidt, saa siger man: vi ere krigsgale, vi ville bruge alle Penge til at bygge Fæstninger for, saa at der ingen er tilbage, og saa kan man sulte. Jeg veed ikke, hvorfra man henter Hjemlen til denne Paastand. Jeg vil spørge, hvilke Interesser ere blevne tilsidefatte? Og jeg vil spørge, om man paa noget Punkt her under Forhandlingerne, hvor der er Tale om Udgifter til det ene og til det andet, i Virkeligheden har sagt: Nei, denne Udgift kunne vi ikke afholde, fordi der skal bruges Penge til de militære Foranstaltninger. Det forekommer mig, at der har været et